

Treći kongres pedagoga fizičke kulture Jugoslavije

Pred kraj jeseni ili, tačnije, od 19. do 21. novembra 1987. godine, pedagozi fizičke kulture Jugoslavije ponovo će se naći na zajedničkom i izuzetno značajnom poslu, ovog puta u Novom Sadu, na svom III kongresu.

Po već ustaljenom običaju, svrha ovog okupljanja je da se obezbedi što potpunije međusobno informisanje, odnosno kontinuirano komuniciranje ideja i stavova, najnovijih stručnih i naučnih postignuća i drugih informacija, a sve sa ciljem da se ubrza, ili bar trasira put za brži i još uspješniji razvoj fizičke kulture i naučne misije u njoj, pa i o njoj.

Kongres je, dakako, još jedna prilika za druženje i susretanje, za obično ljudsko upoznavanje i mnogo toga što obogaćuje život, podstiče optimizam i daje snagu za još veća pregnuća i ostvarenja ličnih i zajedničkih stremljenja.

Uz sve to, III kongres će imati i jedan poseban akcenat po kome će, verovatno, biti i posebno zapamćen. Po prvi put, naime, na njemu će se voditi rasprava o najaktuelnijim pitanjima na temu: „Kadrovi u fizičkoj kulturi“.

Na prvi pogled, naslov teme može izazvati utisak da će se pedagozi fizičke kulture baviti sami sobom, svojim vlastitim identitetom, položajem u društvu i napose u fizičkoj kulturi, i sl., a može se shvatiti, kako to neki „jeretici“ već predviđaju, kao „borba za vlast“ u fizičkoj kulturi.

Prvi utisak očigledno nije bez smisla. Jer, hteli to ili ne, učesnici Kongresa će morati, već po prirodi teme o kojoj raspravljaju, govoriti i o sebi, o onome što danas jesu ili nisu, ali i o onome što će biti i moraju biti sutra.

Druga pretpostavka, ma koliko da je zajedljiva i neosnovana, takođe nije bez smisla. Jer, sasvim je evidentno da je svaki naš kongres, pa i ovaj, treći po redu, u izvesnom smislu borba, ali ne za vlast, već za znanje i progres, a ovog puta možda i borba za red u fizičkoj kulturi. Nema, naime, sumnje da je davno već sazrelo vreme da se na jednom takvom mestu i takvom nivou, ozbiljno i sasvim otvoreno razgovara, i ne samo razgovara, o tome šta ko radi i šta ko može i treba da radi u fizičkoj kulturi, a takođe i tome ko je odgovoran za ono šta se u njoj radi i kako se radi.

Povoda za raspravu na ovu temu ima mnogo, ali ih ipak prvenstveno treba tražiti u činjenici da naša zemlja danas raspolaže sa ogromnim potencijalom visokoobrazovanih stručnih kadrova i sa isto tako značajnim naučnim potencijalom. Prema tome, društvo s pravom može postaviti pitanje: da li taj i takav kadrovski potencijal korespondira sa rezultatima koji se u fizičkoj kulturi danas postižu, odnosno, da li su ti kadrovski potencijali racionalno iskorišćeni i da li oni uopšte utiču na rezultate i ukupnu politiku u fizičkoj kulturi?